

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΔΑΦΝΗ

ΚΑΡΔΙΕΣ ΓΕΜΑΤΕΣ ΕΡΩΤΑ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)
 ΠΛΗΣΙΑΖΑΝ τὰ μεσάνυχτα, όταν ἐφύγανε ἀπὸ τὰ Πατήσια. Ἡ κυρία Φρόσω ἦταν κουρασμένη πειά, νύσταζε, ἀλλοῶς οἱ δύο νέοι θὰ μπορούσαν νὰ μείνουν ἐκεῖ ὡς τὸ πρωί.
 Ἐμπήρσαν στὸ τραίμ. Λίγος κόσμος ἐγύριζε, ἐνῶ ἄλλα τραίμ ἔφταναν ἀπὸ τὴν Ὀμόνεια γεμάτα πανηγυριστές. Ἡ παρέα βόηκε εὐκόλα θέσι....

Ἡ κυρία Φρόσω, βυλνταμένη δ' ὡς ἦταν, ἔπεσε πῶνὸ στὸ πρῶτο κάθισμα πὸν εἶδε, ἓνα κάθισμα μόνον. Πλάγι της, σ' ἓνα διπλὸ κάθισμα, θρονιάστηκαν ἡ Φωτούλα καὶ ὁ Λάμπης, κοντά—κοντά.

Οἱ δύο νέοι ἦσαν εὐχαιριστημένοι πὸν ἦσαν ἔτσι τὰ πράματα. Τὰ κοριμὰ τους ἀκουμπούσαν, καὶ αὐτὸ τοῦς ἔδινε μιὰν ἀνέκφραστη συγκίνηση.

Ἡ Φωτούλα εἶχε βάλει τὰ λουλούδια στὰ γόνατά της καὶ τὰ χεῖρα της ἦσαν κρυμμένα στὰ πράσινα φύλλα καὶ στὰ κόκκινα ροδόφυλλα, ἀνάμικτα μὲ μπόλικα γιασσιμά.

Γιὰ λίγη ὥρα οἱ δύο νέοι δὲν ἔλεγαν τίποτε, μὰ ἡ σκέψεις τους σμίγανε.

Σὲ μιὰ στιγμή, ὁ Λάμπης πέρασε χαιδευτικά τὸ χεῖρ του ἐπάνω στὸ μπουκέτο :

— Τί ὡμορφα τριαντάφυλλα !

— Τρέλλα ! ψιθύρισε ἡ Φωτούλα.

Τὸ τραίμ ξεκίνησε. Τὸ λίκνισιὰ του ἔκανε τὰ κοριμὰ τους νὰ χτυποῦνται ἀλαφρὰ τὸνα μὲ τάλλο. Σάπταναν....

Σὲ λίγο ὁ Λάμπης, χαιδεύοντας πάντα τὰ λουλούδια, βόηκε τὰ δάχτυλά της Φωτούλας, καὶ σχεδὸν ἄθελα, τᾶσφιξε, ἔπλεξε τὰ δάχτυλά του μέσα στὰ δικά της. Ἡ καρδιά της κόρης φλετουρούσε ὡς πούλι. Γύρισαν τὰ κεφάλια, κυττάχτηκαν στὰ μάτια, βαθεῖα, ἔντονα. Καὶ χαμηλόφωνα, ἄν τνοιχὸ πὸν ἔρχεται μέσ' ἀπὸ ἀνθόκηπο, ὁ Λάμπης ἐμφορμώθηκε σ' αὐτάκα της κοπέλλας :

— Φωτούλα, σ' ἀγαπᾶ !...

Ἡ κόρη ἀπάντησε μ' ἓναν ἐρωτικὸ στεναγμὸ, καὶ τὰ δάχτυλά της σφίξαν ἀλαφρὰ, μὲ περιπάθεια, μὲ τρυφερότητα τὰ δάχτυλα τοῦ παιδιχοῦ της φίλου... ὦ, τί καλὰ πὸν ἦταν ἔτσι !...

Ἄξει δὲν εἶπαν ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη, μιὰ ἡ καρδιές τους, γεμάτες ἐρωτα, μιλοῦσαν ὁλοένα, καὶ ἔλεγαν... ἔλεγαν...

Ὅπτε τὸ κατάλαβαν πότε φτάσανε στὴν Ὀμόνεια. Ἐδῶ ἄλλη

βουή, ἄλλος κόσμος, ἀμάξια, τραίμ, φῶτα, ταξιά. Οἱ ἀνθοπώλια διαλωσοῦσαν τὰ στεφάνια τους ἐγὶα τὴν καλὴ χρονιά. Ζευγάρια περνοῦσαν, κρατοῦμενα ἀπὸ τὸ μπόρασο παρῆες ἀλέγρες μὲ μουσικά ὄργανα. Διοι προσπαθοῦσαν νὰ πάρουν θεοὶ στὰ βαγόνια πὸν ἔφρευαν γιὰ τὴν Ἄλυσίδα, ὡμορφες κυρίες στὰ ἰδιοτικά αυτοκίνητα, γέροι νέοι, παιδιά—δλη ἡ Ἄθῆνα....

Ὁ Λάμπης, μιὰ καὶ πῆρε ἐξέστηχοσ ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο, θὰ κοιμόταν ἔξω. Σκέφτηκε λοιπὸν νὰ ἐγκα-

τασταθῆ σ' ἓνα καλὸ ξενοδοχεῖο, ἀπὸ τὰ καλύτερα πὸν εἶχε γύρω στὴν Ὀμόνεια. Λοιπὸν, σ' ἓνα ἀπ' αὐτὰ ὠδήγησε τὴ μητέρα του καὶ τὴ Φωτούλα.

— Μαμά, εἰτε, θὰ πάσω διὸ δομάτια ἐδῶ καὶ θὰ σᾶς πάρω μαζί μου. Ἀρκετὸ βάρος δώσατε στὴ θεὰ της Φωτούλας.

— Καλὰ, παιδί μου, παραδέχτηκε ἡ κυρία Φρόσω, μὰ ὄχι ἀτόψε. Ἀτόψε πρέπει νὰ γυρίσουμε στὴν κυρία Εὐτέρη, πὸν ἔχομε καὶ τὰ πράματα μας, καὶ πὸν θὰ μᾶς περιμένῃ.

— Ἔστω, ἀπὸ αἴριο. Ὡστόσο, περάστε τώρα μιὰ στιγμή στὸ ξενοδοχεῖο, νὰ ξεκουρασῆτε, καὶ ὕστερα παίρνομε ἓνα ταξὶ καὶ σᾶς πάω στὴν Πλάκα.

Ὁ καμαριέρης ὠδήγησε τὸ Λάμπη σ' ἓνα ὠραῖο, ἀναταυτικὸ δωμάτιο, μὲ μπαλκὸν στὴν πλατεία.

— Μοῦ ἀρέσει, τὸ κρατῶ, εἰτε ὁ ἀξιωματικὸς στὸν καμαριέρη. Τὸ διπλανὸ εἶνε λεύτερο ;

— Ἀπὸ αἴριο θὰ εἶνε, ἀπάντησε ὁ καμαριέρης.

— Λαμπρά, Λοιπὸν, καὶ κείνο δικό μου. Φέρε τώρα λεμονάδες.

Καὶ στὶς δύο γυναῖκες :

— Τὸ κρατῶ γιὰ σᾶς.

Κάθησαν στὸν καναπέ νὰ ξεκουραστοῦν. Τὰ πολλὰ σκαλιὰ εἶχαν μισοκόψει τὴν ἀνάσα της κυρίας Φρόσως. Ὁ καμαριέρης ἐγύρισε φέρνοντας τὶς λεμονάδες πὸν εἶχε παραγγεῖλει ὁ Λάμπης. Ὑστερα, ἡ μητέρα θέλησε νὰ διη τὸ πλεονικὸ δωμάτιο, ὅπου θὰ ἔμμενε ἀπὸ αἴριο μὲ τὴ Φωτούλα.

Οἱ δύο νέοι ἔμμεναν μόνον, καὶ ἔτσι, σχεδὸν ἄθελα, χωρὶς καὶ αὐτοὶ νὰ καταλάβουν πῶς, βρέθηκαν ἀγκαλιασμένοι.

— Σ' ἀγαπᾶ !... Σ' ἀγαπᾶ ! ψιθύρισε ὁ Λάμπης.

— Λάμπη μου ! στέναξε ἐρωτικά ἡ Φωτούλα, γέρνοντας τὸ κεφάλι στὸν ὄμο τοῦ νέου.

Τὰ χεῖλι τους ἐνώθησαν, ἡ καρδιές τους σφουροχτυποῦσαν. Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, τὸ πόμολο της πόρτας ἔτριξε. Τὸ φῶλ —τὸ πρῶτο ἐρωτικὸ τους φῶλ— κόπηκε. Ἐμπήρξε ἡ κυρία Φρόσω.

— Λάμπη μου, εἰτε, χαρὸς πειά νὰ πηγαῖνομε. Περσασμένα μεσάνυχτα. Ἡ καϊμένη ἡ κυρία Εὐτέρη θὰ μᾶς καρτεροῖ ἔξωγυνη. Ἄς μὴ τὴν κουράζομε.

— Naί, μαμά.

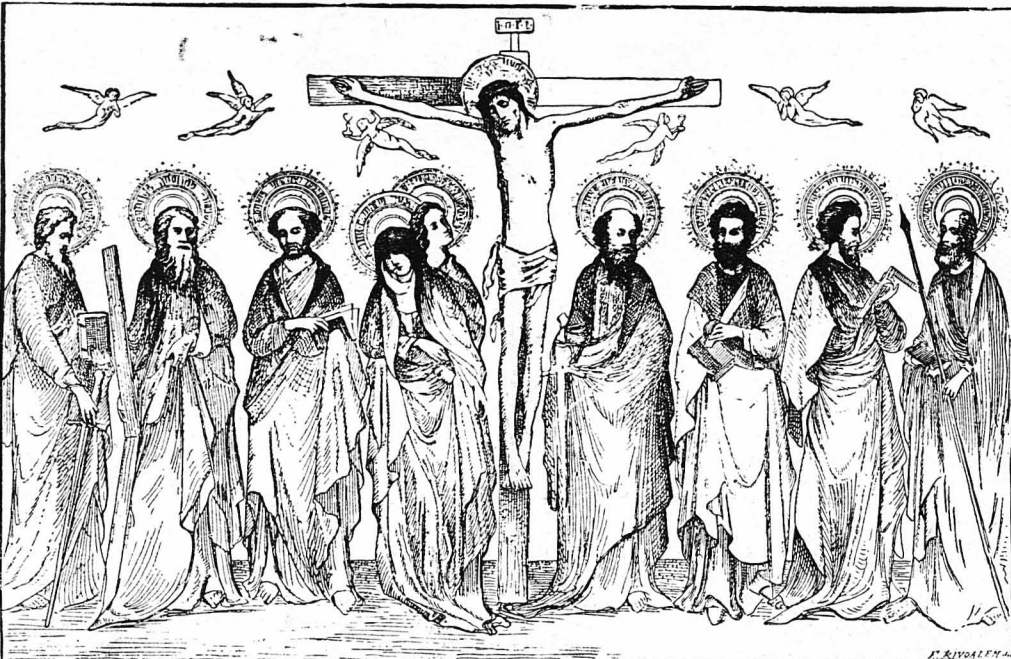
Καὶ τὶς ξετροβόδισε, τὶς ἔβαλε σ' ἓνα αὐτοκίνητο, δίνοντας τὶς κατᾶλληρες ὁδηγίες στὸ σωφῆρο. ***

Ὅταν ἔφτασαν στὸ πωλὸ σπίτι της Πλάκας, εἶδαν τὸ ἀερινο παρᾶθρο φωτισμένο. Ἡ γοιὰ καρτεροῦσε ἀνεπὸμονα τὸ γυρισμὸ τους. Ἦταν κάπως ἀήσυχη.

— Φωτούλα, εἰτε στὴν ἀνηχημά της, ἔχεις ἓνα τηλεγράφημα... Ἔἰνε τρεῖς ὡρες τώρα πὸν ὄφερε ὁ διακομιεὺς, καὶ ἀνησυχὸ ἴσασα τοὺ ἀργούπατε.

— Τηλεγράφημα ; Ἐνό ;! Βέβαια, ἀπὸ τὸν πατέρα μου θάνα ! Μὰ τί νὰ συμβαῖνη, Θεέ μου ;!

Μὲ τρεμάμενα χεῖρα, ἀνοιξε τὸ φάκελλο, γιὰτ ἔνα κακὸ προαίσθημα της ἔσφαγγε τὴν καρδιά. Κάτω ἀπὸ τὸ φῶς μιᾶς κωφμασπῆς λάμπας, ἐδᾶβασε :

Ὁ Ἐσταυρωμένος, ἡ Παρθένος καὶ οἱ Ἀπόστολοι.

(Ἔργον τοῦ Βίλχελμ)

« Ἐλθέ ἀ-

μέσως, ανάγκη επείγουσα».

Καί κάτω τ' όνομα του πατέρα της.
— Θα φύγω αύριο τó πρωί με τó πρώτο τραίνο, εδήλωσε ή κοπέλλα κατάχλωμη... Μά τί νά συμβαίνει, Θεέ μου; !...
'Η νύφια Φρόσω προσπαθούσε νά την παρηγορήσει.

— 'Ηκούσαστε, παιδί μου, τής έλεγε, και νά δής ότι δέν θά είνε τίποτα σοβαρό. Καμιά ξαφνική παραξενιά τόν έπιασε τόν κύριό Γιάννη και σέ καλεί τηλεγραφικώς... 'Εμείς σέ λίγες μέρες θά ρθούμε νά σέ βρούμε... 'Ο Λάμπης μου έλεγε χθές πώς έλπιζει νά πάει ημεναίά άδεια από τó 'Υπουργείο και νά με συντροφεύη στο ταξείδι.

— Όμως ώλη κείνη τή νύχτα, ή Φωτούλα δέ μπόρεσε νά κλείσει μάτι. Κάτι τής έλεγε πώς ή Μοίρα τής έκλωθε συμφορές...
Καί τó πρωί πήρε τó τραίνο, φεύγοντας ξαφνα από τήν 'Αθήνα πού γινόταζε άκόμα τή γιορτή των λουλουδιών, φεύγοντας με τήν καρδιά βαρύντημη, άφού είχε νοιώσει τó περασμένο βράδι τήν άπερίγραπτην εύτυχία του 'Ερωτα.

— Στο καλό, Φωτούλα μου, στο καλό και χαριστίσματα στον πατέρα σου, τής είπε ή θειά Εύτέρπη, άποχωρητώντας τη. Νά μη με ξεχνάτε! Νά μου γράφετε, νά ρηθόσαστε νά με βλέπετε καιμιά φορά, έλεγε ή συμπληθητικά γοησούλα. 'Εγώ, άλλους από σάς δέν έχω στον κόσμο τούτο, ή καινούμορα!...
Και σφενγγίξε τά δάκρυά της.

Και σφενγγίξε τά δάκρυά της.

Βέβαια, ό γυρισμός δέν ήταν εύχρηστος γιά τή Φωτούλα.

Στ' 'Ανάκλη έφτασε βράδυ—βράδυ.

Στό σταθμό τήν υποδέχτηκαν δύο άνθρωποι: 'Ο ένας ήταν ό πατέρας τής, ό άλλος ήταν ένας χοντρός κύριος, μασόκοπος, καλοντυμένος, με χρυσή καδένα και ψεύτικα δόντια.

'Η Φωτούλα πρώτη φορά τόν έβλεπε. Ντόπιος, βέβαια, δέν ήταν. Σίγουρα, ξένος... Μά πώς βρισκότανε με τόν πατέρα τής; Τί ήθελ' αυτός; Γιατί τήν κύταζε έτσι;

'Ο κύριος Γιάννης έφίλησε τήν κόρη του μ' έξαιρετική στοργή, τήν ερώτησε άν έκανε καλό ταξείδι και τέλος, παρουσιάζοντάς την στον άλλο, ειπε:

—'Από δω, Φωτούλα μου, είνε... Ένας καλός μας φίλος... 'Ας ποιμε φίλος πρὸς... τó παρόν. 'Ο κύριος Παναγιώτης Θεοφύλακτος, έμπορος. Συναπαιτητός... Μωραίτης, πού έλειπε χρόνια στην 'Αμερική... 'Από δω, κύριε Παναγιώτη, ή κόρη μου ή Φωτούλα!...
'Η Φωτούλα έκουνησε τó κεφάλι. Μά ό ξένος, πού τήν κύταζε με γοηρωμένα μάτια, σά νά ζητούσε νά τή ρουφήξει, χαμογέλασε κι' άφησε νά φανούν τά χρυσά του δόντια. Τής άρπαξε τó χέρι, όπως ένας γάτος θ' άρπαζε έξαφνα ένα κομμάτι κρέας, και τ'όσφιξε δυνατά. Πόνεσε ή καιμένη ή Φωτούλα, έκανε «ώχ!». 'Εκείνος, κρατώντας πάντα τó παχυνό χεράκι, έλεγε:

—'Ω, χαίρομαι, χαίρομαι πολύ! Πώς τά καλοπεράσατε στο ταξείδι; 'Οραία ή 'Αθήνα, ή; 'Εξέτρα φράν! Μπούταρου! 'Αμ, πού νά δητε τή Νεάπολι, τó Τσιγκαό, τή Νιού Γυόρε! Χι, νά σατίξη τó τσερβέλο του ανθρώπου!...
—'Αμ, θά τά δοίμε κι' αυτά, ειπε με μυστηριώδη τάχα τόνο ό πατέρας τής Φωτούλας, ζωή νάχοιμε...
Τί εσήμαιναν τά λόγια αυτά; 'Η Φωτούλα νόμιζε πώς όλα σβούωζαν γύρω της. Τά γόνάτá της δέν τήν κρατούσαν...

Στηρίχτηκε στο μπράτσο του πατέρα της και μονομούσιζε:
— Πάμε σπίτι, πατέρα... Είμαι πολύ κουρασμένη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Η'.

Ο ΚΥΡ ΛΑΥΡΕΝΤΗΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ

Στις στενόχωρες και στενόζωες επαρχίες, όπου ό γεροντοκοιμιόμος δημιουργεί τόσα νανάγια τής ζωής, πολλά κορίτσια καρτερούν με μάταιες ελπίδες τó νυμφίο πού δέν έρχεται...

'Η προλήψεις, τ' αόστηρά έθιμα, δέν είνε γιά νά διευκολύνουν τόν 'Ερωτα, κι' όσα κορίτσια δέν έχουν προικα—ή τουλάχιστον μά πολύ χτυπητή όμορφιά—άπομείνουν συνήθως στο τραγικό ράφι. ('Ακολουθεί)

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ
ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟ ΤΑΞΕΙΔΙ

(Του ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ)

Φτάνει ό χειμώνας και σ'α ύγρά φτερά
πόσους άκόμη πόνους φέρνει έμένα!
Πάντα δειλός, με θλίψη στην καρδιά
τής χαράς τ' άνθη βλέπω μαραμένα.
'Αχ! βγάλτε με άπ' τή λάσπη πού με ζώνει,
έπρεπε άλλου τó μάτι ν' ανοιχτή,
μού ήταν ή 'Ελλάδα ή σκέψη ή μόνη,
έκει ποθώ νά ξεφυγίσω, έκει.
'Ο 'Ομηρος παιά μη μου μεταφοραστή.
Ναι, τήν 'Ελλάδα είχα γιά πατρίδα,
έζησα έκει τήν πιο χρυσή εποχή.
Στ'η φυλακή μου τόν Σοκράτη είδα.

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ ΤΟΥ ΘΕΑΝΘΡΩΠΟΥ

'Επί του Σταυρού.
(Σχολή Κολώνιας—Μουσείον Κολωνίας)

Μπρός στον Φειδία είχα γονα-
(τίσα,
είδα τόν 'Ιλισό ν' άνθοβολή,
ξήτησα του 'Υμητού κάθε με-
(λίσι.
'Εκει ποθώ νά ξεφυγίσω, έκει.
'Ο ήλιος αυτός τά βάθη τής ψυ-
(χής,
Θέ μου, άς θεριάσει μόνο μάν
(ήμέρα.
'Ο Θρασύβουλος είνε νικητής,
ή λευτεριά φωνάζει από τή πέρα,
'Εμπρός, σαλεύει ή βάρκα νά
(πετάξη,
νά μη γαθώ σώσε με, κύμα, έσύ,
στον Πειραιά τή λύρα άτε ν'
(άραξη.
'Εκει ποθώ νά ξεφυγίσω, έκει,
Είν' ό ούρανός τής 'Ιταλίας γλυ-
(κός,
άλλ' ή σαλαβιά τó χρομόμα του
(θαλόνει.
Λάμνε, κι' ό δρόμος είνε μαζου-
(νός,
ναύκληρε, λάμνε έκει πού ζημε-
(ρώνει.
Ποιό νάν' τó κύμα; Οί βράχοι
(αυτοί οί μεγάλοι;
Ποιόν ήλιο βλέπω εμπρός μου
(νά φανή;
'Η τυραννία πεθαίνει στ' άκρο-
(γάδι.
'Εκει ποθώ νά ξεφυγίσω, έκει.
'Αφήστε δώ ένας βάραβος νά
(ρθή,
παρθένες, στην καρδιά σας βάλ-
(τε λάβα.
Γι' αυτή τή χώρα άφίνα άσπλα-
(χη γή
έπαν τών θρόνων ή έμπνευσι είνε
(σαλάβα.

'Ω, τή διωγμένη λύρα μου έσεις σώσατε,
κι' άν σάς άρέσει αυτό πού θά σάς πώ,
με τού Τυρταίου τή σκόνη μου νά ένώσατε.
'Εδώ ποθώ νά ξεφυγίσω, εδώ.

ΤΑ ΜΑΤΙΑ

(Του GULIELMO DAMIANI)

'Ω, μάτια έσεις, παρήγορη λαμπάδα
πού τήν έλπίδα μέσα μου ζυγνάτε,
σάν νάχετε κρημένη θεία λαμπάδα
γεμάτη από χαρά σάν με κυττάτε.
'Ω χάδια μου άπαλά, χρυσή όμορφάδα,
πού άμέτρητες πληγές σ' έμέ γεννάτε.
έσεις, έσεις κάτω κρυφή γλυκάδα
στις όργισμένες μέρες μου σοκράτατε.
Κι' όταν ποτέ σάς παίνοω γιά καθρέφτη,
τά φτωγά τά δικά μου κατεβάω
και μπροστά στο μυστήριό σας τρομάω.
'Ετσι και τού παιδιού τó χέρι πέφτει
άνώφελα ύψομένο, δίχως έννοια,
γιά ν' άνοιξη μά πόρτα σιδερένια.
Μεταφράσεις ΕΛΕΝΗΣ ΛΑΜΑΡΗ

